

Unitárius Közlöny

Kolozsvár, 1888-1948/1990. 10. (70) évf.
3. szám. 1999 június - augusztus.
Ára: 1500 lej.

BALLAGÁS 1999

Őrizzétek meg a rátok bízott drága kincset!

Kedves végzős növendékek!

Gyönyörű ünnep a mai, jóllehet a naptárak nem jelölik piros betűvel. Az öröm fényei arcon és szívben teszik azzá. Amint vonultatok be az Unitárius Kollégium zászlója alatt, ez az öröm könnyekké csapódott le szemünk sarkában, s úgy éreztük, egyszerre ránk nehezedik és körül ölel a történelem. Jöttetek nemzedékek hosszú sorában, s bennünk kivirágzott a jelen s felderült a jövő, mert ti vagytok a mi virágaink és reménységünk egyben.

Ilyenkor a „harsogó tavaszban” minden megszépül: a gondolatok és érzések áttüzesednek, s az akarat „világbíró” tettekre kész. Igen, mert a próféta szavával ifjaink „látomásokat látnak”. És ez így is van rendjén, mivel az ifjúság a jövő várományosa, azt szeretné megragadni s a maga számára átfőrnálni.

Most azonban valami lezárul, amitől búcsúzni kell: az elballagó gyermek- és diákévek, a színes ábrándok, a gyermek- és az ifjúkori barátságok és szerelmek, a hólabdás téli iskolaudvar, a sportversenyek izomfeszítő tempója és izgalma, az osztálytermek zsongása és sokszori dermedt csendje. Mert íme: „ballag már a vendiák...”.

Hová és merre? Az érlelődő és bontakozó élet továbbbotintó útjaira. Új célok, új vágyak, új tervek ébrednek tavaszi frissességgel, s áradnak szét testben és lélekben új életerőként, és sodornak mindig előre, meghódítani a világot.

Ebben a továbbos, nótaszós lelkesedésben és túlárado örömben arra kérlek, álljatok meg egy percre, csendesedjétek el, mert „elbocsátó szép üzenet”-ként hangzik felétek az Alma Mater, vagy a lélek hullámhosszán a megtartó Isten szava: „A rád bízott drága kincset őrizd meg.” Nem üres kézzel bocsát el, még csak nem is egyetlen hamubasült pogácsával, hanem szellemi-lelki értékekkel gazdagon megrakottan, attól függően, hogy mennyire töltekeztetek a lehetőségként felkínált időben.

De mit kell megőriznetek?

Mindenekelőtt őszinte és nyíltszívű önmagatokat és egymást. A közösségnek azt a lelkületét, amely az együtt töltött évek alatt kialakította bennetek és barátságát mélyítette az összetartozás tudatát és érzését. Ápoljátok és erősítsétek, s ha kifogyóban lenne, ha meggyengülne, jöjjetek össze, s boldog találkozó egymásban újra megtalált örömeiben töltekezzetek, mint napfényel a tavaszi természet.

Őrizzétek és adjátok tovább iskolánk nemes hagyományokban gyökerező lelkiségét. Minden iskolának megvan a maga gazdag története s az ebből életre kelő „genius loci”-ja. Ez a lelkiség egy életre minősít, szilárd erkölcsi tartást ad, s büszkeséggel tölt el, hogy ennek az iskolának lehettek vendiákjai, hálás szívű hűséges gyermekei „tápláló anyáknak”.

A tudás, amelynek alapjait raktátok le, olyan kincs, melyet nem szabad rest szolgaként eladni és úgy őrizni, hanem szüntelenül gyarapítani kell, mert csak így lesz életmegtartó erővé. Az igazi tudás forró szeretete vezessen többre, igazabbra, nemesebbre, hogy egész emberként teljesíthessétek hivatásotokat.

És őrizzétek meg a hitet. A legdrágább kincs, amely nélkül nemcsak elbizonytalanodunk az élet útvesztőiben, de a lélek erői is meggyengülnek, amikor a mindennapok kihívásaival kell szembeülni. „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, ...futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” Legyen hát hitetek Istenben, aki nemcsak életet adott, de erőt is, tehetséget is hozzá, hogy értékteremtő emberként élhessétek meg ezt az életet, ezt a vissza nem térő alkalmat, Isten és ember szolgálatában.

Ebben áldjon, segítsen és vezessen titeket a gondviselő Isten!

DR. SZABÓ ÁRPÁD unitárius püspök

(Elhangzott június 12-én, a kolozsvári belvárosi templomban tartott ballagási ünnepségen.)

„Keresd az életben mindig a szépet....!”

A kolozsvári Unitárius Kollégium ballagó diákjainak utoljára szólalt meg az Alma Mater csengője. Felemelő, magasztos, ünnepi érzés tölt el mindnyájunkat. Ez a nap szép, vidám, de szomorú is. Szomorú, hisz sok mindentől váltok meg ilyenkor: barátoktól, tanároktól, az iskolától, de talán legszomorúbb megválni attól a bizonyos fokú gondatlanságtól, amire visszagondolni mindig olyan jó. De egyben vidám is ez a nap, mert sikeresen elvégeztétek a 12 osztályt, s amint Hérakleitosz is biztat: „Minden nap megszűnik valami, amiért szomorkodik az ember, de minden nap születik valami, amiért érdemes élni és szenvedni”. Tehát nem csak a régítől való elszakadást, hanem az újhoz való közeledést is ünneplitek.

Bátorításra, jó szóra, vagy tán hallgatásra..... de mindenképpen sok-sok virágra most van leginkább szükségük. Legyen az övék minden jó szavunk, meleg pillantásunk és a nyár most nyíló összes virága. Legyen ez újabb indulásuk napfényteljes, virágoktól ékes. A mi dolgunk köszönteni őket, mert egy olyan életútra lépnek, ahol legtöbbször nem könnyű a járás.

Kedves ballagó diákjaink! Kívánom, hogy életek tavaszán legyetek a megújulás, az elkötelezettség, a feladatokat felvállaló „bátor kis sereg”.

Goethe szavaival üzenem nektek:

„Keresd az életben mindig a szépet,/ Ragadd meg azt, amit más észre sem vesz,/ S hidd el, ha sokszor durva is az élet/ Mindig találni benne kellemest és szépet”.

Isten áldjon!

POPA MÁRTA igazgatónő

(Elhangzott 1999. június 12-én.)

„Töletek többet várnak...”

Eljött ez a nap is. Ti már rég vártatok: kicsengetési kártyák, ünneplő ruhák, virág és csengő és könny-csepp.

Búcsúztok valakitől, valakiktől, valamitől. A mindig „tudálékos felnőttek” ezt így fogalmazzák meg: lejárt életeknek egy szakasza, és talán legszebb szakasza. És ezek a könnycseppek ezt siratják.

Önállóan kell majd megállni az életben. Nem lesz hátatok mögött sem a szülő, sem az osztályfőnök, sem a szigorú, de jóindulatú tanár.

Még elsétáltok az ismerős helyeken. És álljatok meg nagy patrónusaink szobra előtt, és beszélgetsetek. Mondjátok el: „Ti négy év alatt láttatok mindent, Ti velünk voltatok komor, komoly arccal örömeinkben és nehézségeinkben.

Tudjátok, hogy nehéz, hosszú négy év telt el, de

ma rájöttünk, hogy nagyon rövid volt, csak egy álom volt.

Most volt hogy négy évvel ezelőtt itt ültünk, mint kicsi IX.-esek tele álmokkal, tervekkel. Hová lettek azok az álmok? Mi valósult meg belőlük? Mi is szerettünk volna olyan lenni, mint ti, mi is szerettünk volna olyan ember lenni, mint Erdély és Kossuth kormánybiztosa és az unitárius diákoknak cipót osztogató Berde Mózes, mi is szerettünk volna lenni az utolsó polihisztor. De nekünk nem adatott meg. Nem volt elég kitartásunk? Vagy túl sokat kérték tőlünk? Vagy rossz helyen születünk? Rossz időben? Mert tudjátok meg, olyan nehéz az élet, olyan rossz korszakban születünk. A harmadik évezred küszöbén kell könyörgőnk, hogy anyanyelven tanulhassunk. A harmadik évezred küszöbén pedagógusaink le kell tegyék a krétát és a naplót, hogy az oktatásnak adjanak pénzt, mert az iskolától függ a jövő.

Rossz korban születünk. Rossz helyen. Rossz világban élünk. Talán ez is meghatározta azt, hogy kilátástalannak nézzük az életet.

És kérünk titeket nagy patrónusaink, hogy valahol ott fenn járjatok közbe, hogy imánk meghallgatásra találjon, mert e szent helyről könyörgünk, Istenünk segíts meg minket a következő nehéz hetekben, az embertelenül nehéz hetekben, az embertelenül nehéz vizsgákon, segítsd meg Istenem szüleinket, hisz sokmindenről le kellett mondaniuk, hogy mi itt tanulhassunk. Ők otthon nélkülöztek”.

És nézzétek meg a komor arcokat, a bronz és gipsz arcokat, megszelídültek és szólnak hozzátok, csak meg kell halljátok. Azt mondják: „ne csüggedj el, a fiatalság nagy erő, és az mindent legyőz! Mi is nehéz időszakban éltünk, de a nehézség megacélozta akaratunkat és erőnket. Nem csak ti ismeritek az elnyomást, mi is tudjuk, mit jelent, hiszen a kétfejű sas elnyomása alatt éltünk.

Küzdöttünk népünkért, küzdöttünk, hogy mindenkinek jobb legyen, és még jót is tettünk a rászorulókkal. A négy év alatt sokan tudtak rólatok, és most is sok embernek lesz a szeme rajtatok: gondos osztályfőnökötöké, tanáraitoké, az ősi Alma máteré.

Veletek voltak az egyházközségek, az unitárius püspökség, a határontúliak, sőt még az óceánon túliak is. És nektek ezért kell többet tenni. Rátok nagy feladat vár. Ti nem csak magatokért vagytok felelősek. Ti tartoztok népeteknek, nemzeteteknek, egyházatoknak. Olyan sokan elmentek, itt hagytak. Gyávák, vagy nem bírták az élet nehézségeit? Pótolni kell, és ezt a pótoló erőt ti bennetek látjuk. Ezt várja el magyar és unitárius közösségünk töletek. És ezért kell sikerüljön az érettségi, és ezért kell sikerüljön a felvételi, és az élet bármely területére kerültök, sose feledjétek el: Töletek többet várnak mint mástól. És helyt kell állni az életben!”

Ezt mondják nektek a komor szobrok!

Hallgassátok meg, és sose felejtsetek el ezt az üzenetet!

Most pedig tanáraitok nevében, az unitárius egyház, jómagam nevében kívánok nektek sikeres felvételt, sikert az élet minden területén. Isten áldjon meg titeket!

FEKETE JÁNOS igazgató

NÉVADÓ ÜNNEPSÉGEK A BRASSAI SÁMUEL LÍCEUMBAN

Az idén május 17-22. között megrendezett Brassai-héten újdonságszámba ment, hogy az iskola négy fontosabb terme külön nevet kapott. Eddig csak egyetemi viszonylatban fordult elő a tantermek elnevezése, az iskolák csak számozták, vagy rendeltetésük szerint nevezték meg termeiket. Ez azonban meglehetősen rideg, személytelen. Kevesen tudják, hogy a múlt század végéig a tantermek, lakószobák mindegyikét a diákok illették névvel földrajzi-történelmi ismereteik alapján. Volt Trója, Róma, Párizs, Amerika, Európa és Dézsmacsúr nevű helyisége is az iskolának.

A mostani névadás nevelő és hagyományteremtő jelleggel történt. Olyan személyekre emlékeztet, akiket példaképnek tarthat a diákság, közülük három az iskola tanítványa-tanára is volt.

Az alagsorban az egykori műhelyből kialakított előadó és klubterem **Carclus Clusius** (1525-1609) nevét kapta. A jeles németalföldi orvos-botanikus ugyan nem volt unitárius, s talán Kolozsvárt sem járt, de az ő nevét viseli a zwollei testvériskola, melynek anyagi támogatása lehetővé tette a terem kialakítását. Irántuk való hálából került Clusius neve a teremajtóra. Különböző protestáns hite miatt üldözött botanikus kora egyik legnagyobb tudósa volt. Egy ideig Bécsben II. Miksa császár udvarában élt, gyógynövénykertet hozott létre. Közben elkészítette Ausztria és Magyarország flórájának, valamint gombáinak az első leírását. Élete utolsó másfél évtizedében a leideni egyetemen a növénytan professzoraként dolgozott.

Az első emeleti díszterem-színházterem ajtáin ezután **Felvinczi György** (1645 körül -1716) neve olvasható. Az iskola tanítványa, torockói iskolamester, majd a kolozsvári kollégium tanítója egy darabig. 1708-tól Kolozsvár egyik szolgabírója. Nevéhez fűződik a magyar világi színjátszás megteremtése. 1706-ban engedélyt kért I. Lipót császártól magyar és latin versek, színművek előadására. Feltételezhetően ő teremtette meg az első hivatásos magyar színtársulatot. 1693-ban megjelent éneklésre szánt mitológiai tárgyú drámája, a Comico-tragoedia az olasz operákat utánozza, sokan az első magyar operának tartják. 1706-ban szép verset írt a kurucok ostromolta Kolozsvárról.

Nehezebb volt eldönteni, hogy kiről kapjon nevet a fizikai és a biológiai előadó terem. Mindkettő esetében tudóssá vált diákok, tanárok egész sorából lehetett válogatni. Végül a tanári kar szavazással hozott határozatot.

A mintaképül választott biológus **Gelei József** (1885-1952) lett. Az Unitárius Kollégiumból indult, a kolozsvári egyetemen szerzett 1905-

ben tanári oklevelet, 1908-ban doktorátust. Már 1905-ben maga mellé vette Apáthy István, az állattan világhírű professzora. Az ő intézetében lett tanársegéd, majd 1914-től az összehasonlító sejtan magántanára. Apáthy bevonta őt szövettani és sejtani kutatásaiba, külföldi tanulmányutakra küldte. Miután 1919-ben az egyetemet elvették, Gelei egykori iskolájában lett a biológia tanára 1924-ig, amikor meghívták a szegedi egyetemre Apáthy utódául. 1940-től a kolozsvári egyetem tanára lett, élete utolsó éveit ismét Szegeden töltötte. Nevéhez fűződik számos új genus és faj leírása. A Szent Anna tó kutatója volt. A Magyar Tudományos Akadémia és több külföldi társaság tagjává, az Unitárius Egyház főgondnokává választotta.

A fizikum ezután **Gyulai Zoltán** (1887-1968) nevét viseli! Ő is az Unitárius Kollégiumban végzett, s a kolozsvári egyetemen szerzett 1913-ban tanári oklevelet. Tangl Károly professzor fogadta tanársegédül. A hétéves orosz fogságból hazatérve 1922-ben már Szegeden találja az egyetemet. Ott lesz magántanár 1926-ban. Egyetemi tanszéket 1935-ben Debrecenben kap. Onnan pályázik át 1940 őszén Kolozsvárra, s itt marad a háború után is pár évig a Bolyai Egyetemen. Utóbb a budapesti Műszaki Egyetem professzora. Pályája alakulására különösen a göttingeni egyetemen Pohl professzor mellett töltött évek voltak nagy hatással. A magyar szilárdtest-kutatás vezető egyénisége lett. Jelenéget neveztek el róla. Kolozsvárt a kísérleti fizika iskola megteremtőjeként tartják számon. A Magyar Tudományos Akadémián kívül számos bel- és külföldi akadémia és társaság tisztelte meg tagságával.

Így a polihisztor **Brassai Sámuelé** mellett a nevét viselő iskola négy újabb tudós és tanár emlékét ápolhatja, s adhatja örökségül elbállagó diákjainak.

Dr. GAAL GYÖRGY

A Kisküküllőnek nevezett erdélyi folyóvíznek úgy a közepe táján épült falunknak az ősi neve két magyar szónak az összetételéből keletkezett. Ez a két szó: a szép és a lak. A szép azt jelenti, hogy valami igen tetszetős; szemet-lelket gyönyörködtető. A lak lakóházat, tartós anyagból emelt családi otthont jelent. Történelmi háttere ennek a szóösszetételnek az, hogy a falu keletkezésének idején, az Árpád-házi királyok uralkodása korában itt állott egy olyan földesúri lak, melyet a környékbeliek is szépnek tartottak, s ezt a megnevezésben már azért is hangsúlyozták, mivel a szomszédos falu is jeles oknál fogva kapta a maga nevét. Ugyanis az Udvarhely is összetett szóból keletkezett falunév (udvar és hely), az összetétel első fele azt jelentette, hogy ez a települési királyi birtoknak volt a központja. És mivel Széplak és Udvarhely több is van Erdélyben, megkülönböztetésül a későbbiekben még egy jelzővel ellátták a falvak nevét. Így lett ez a falu Küküllőszéplak, a kissé feljebb fekvő pedig Vámosudvarhely (a Küküllő hídján vámot kellett fizetni).

Hogy a névadásul szolgáló szép lakóházat melyik család és pontosan melyik évben építette, annak nem maradt fenn írásos nyoma. Mindenesetre régen történt. Ugyanis 1325-től kezdődően - ennek tehát 674 éve - ismerjük a falu gazdái urait, akik akkor még Széplaknak nevezték lakhelyüket. A Szalók nemzetségbeli *Simon bán* leszármazottjai, a *Szentpáli*, a *Széplaki*, a *Kecsethi*, a *Bordi*, a *Both* család tagjai többször szerepelnek a régi írásokban. Széplak későbbi birtoklása szempontjából különös jelentősége volt annak a házasságnak, melyet *Széplaki Both János Anna* nevű leánya kötött 1543 után a török nyugtalanítások elől Horvátországból menekült *Petrichevich Miklóssal*. A feltehetőleg *Izabella királyné* kíséretében érkezett és Erdélyben otthont talált horvát nemesúr szülőhazájára emlékezve vette fel a *Horváth* családnevet, nemesi előneve valójában jó házasságára utalva széplaki lett; rangemelés után a leszármazottak nevét végül is így irták: *Báró Széplaki Petrichevich Horváth* család. Az Erdélyben letelepedett család *János Zsigmond* fejedelem korában az unitárius vallást választotta, s a széplaki ág egészen a mi időkig megmaradt az unitárius hiten. Az e faluban maradt családtagok minden időben rendszeresen támogatták egyházukat.

Ezt az idők folyamán többször átalakított templomot is, mint az emléktábla jelzi, a család három tagja építette,

HÁROMSZÁZ ÉVES A KÜKÜLLŐSZÉPLAKI UNITÁRIUS TEMPLOM

mégpedig *Petrichevich Horváth Ferenc* és testvére *Petrichevich Horváth Miklós*, valamint özvegy sógornőjük, *Petrichevich Horváth Kozmáné Folthi Borbála*.

Az emléktáblán két címet láthatunk. Mind a két címeren azonos évszám: 1699 olvasható.

Mit ábrázol a két címer?

A *Petrichevich Horváth* család címere: jobbról hatágú csillag, balról holdsarló alatt hullámzó tengeren farkát felcsavaró koronázott delfin úszik jobbra.

A *Folthi* család címérében egy koronából kinövő női alak látható. A 18. században kihalt, a Hunyad megyei Folt helységből származó Folthi családnak a címere csak itt, ezen a széplaki kő táblán maradt fenn. Ezért egyedülálló címertani emlék.

Ez a most háromszáz esztendősi templom nem az első szenthajléka a küküllőmenti széplakiaknak. A reformáció kora előtti időkben szolgált katolikus papokról, az általuk fizetett pápai tizedről és a plébániatemplomról a régi feljegyzések többször említést tesznek. Arról azonban, hogy milyen volt ez a régi templom, semmit sem tudunk. De minden bizonnyal ennek a háromszáz évvel ezelőtt épültnek a helyén állhatott. Volt kriptája, melybe a patrónus családok tagjait temették.

E templom mögé háttal épített református istenházát később emelték, mit már az is jelez, hogy annak ellentétes irányú, azaz nyugati tájolású a szentélye. Hadd jegyezzem meg, hogy a mostani, 1840-ben épült református

templomnak is volt előzménye. A régebbi református templom építését, esetleg javítását jelentősen támogatta *Petrichevich Horváth Ferencné Pálffy Ilona*. A mainak *Pálffy Ágnes* volt az építtetője.

S ha már a két templomról szóltam, hadd említsem meg, hogy a férfi ágon Széplakon unitáriusnak megmaradt *Petrichevich Horváth* család férfi tagjai gyakran vettek feleségül református nőket. Így aztán nem ritka esetben az országút túlsó oldalán a két templommal szemben fekvő kastélynak az ura az unitárius, úrnője pedig református egyháznak volt kegyes patrónusa, illetőleg patrónája.

Ez a békességes felekezeti egymás mellett élés erdélyi történelmünknek egyik felemelő példája.

Legszébb gyermekkori emlékeim közé sorolom édesapámnak, *Benkő Elek* széplaki református lelkipásztornak unitárius szolgatársaihoz fűződő bensőséges jó viszonyát.

A marosvásárhelyi Református Kollégiumban 1910-ben együtt érettségizett azzal a *Mátyus Gergellyel*, akiből szőkefalvi unitárius pap, majd esperes lett. Gyakran látogatták meg egymást otthonukban. Jó viszonyban voltunk a dicsőszentmártoni *Gvidó* esperesi családdal, szerető emlékezéssel szólok *Juliska* néniről, *Adorjáni Károly* tiszteletes úr - gyermekkori barátom - édesanyjáról, aki az én édesanyámnak egyik legkedvesebb barátnője volt.

Lőrinczi Gergely unitárius lelkipásztor és édesapám századunk harmincas-negyvenes éveiben közösen úgy viselték gondját e falu istenfélő magyar népének, vallásórán úgy tanították magyarul írni-olvasni az iskolás gyermekeket, hogy azért gyakran csendőrtleg, letartóztatás és sokféle megaláztatás volt a fizetség. De őrök szép emlékeket is, amikor az egymás melletti parókiákra kölcsönösen eljártunk, a szomszédos kánonika földekre pedig, a Túlavizre, a Rétre, a Hegymegettre együtt mentünk az éppen soros mezei munkát elvégezni, vagy a temető feletti szőlőhegyen szüret idején együtt szedtük és hajítottuk puttonyba a gyönyörű szőlőgerezdeket.

A széplaki ember lelki tisztasága úgy maradt meg bennem emlékül, hogy ez csak a legnagyobb gonddal, tisztán kezelt borhoz, Jézus Krisztus kiontott vérének a jelképéhez hasonlítható.

Ünneplő lélekkel kívánom, hogy ez a lelki tisztaság maradjon meg az elkövetkező századokban is ebben a faluban.

BENKŐ SAMU

AKIK ELŐTTÜNK JÁRTAK EMLÉKEZÉS SIMÓ JÓZSEFRE

Simó József (1905 - 1929. október 20) fiatalon elhunyt, tehetséges korondi unitárius tanító volt. Paraszti családból származott. Édesanyja csekefalvi születésű **Bardóczi Eszter**, édesapja korondi **Simó Márton**, aki az első világháborúban Turkesztánban hősi halált halt.

Kisgyermek korától gyenge, sovány, vézna alkatú volt. Ezért édesanyja az iskola I. osztályába való beíratásakor arra kérte a szigorúságáról emlékezetes **Gálffy**-tanítót, hogy „legyen elnézőbb ezzel a gyermekkel, mert még nincs elég eszé”. Nemsokára a tanító azzal állította meg az édesanyját, hogy a gyerek igenis jó eszű és szellemes. Mikor ő beszél, társai mindég kacagnak humora és szellemessége miatt. Később is mindig dicsérték az iskolában.

Elemi iskoláit Korondon végezte. Özvegyen maradt édesanyja, hogy fiát beírathassa a székelykeresztúri híres Tanítóképzőbe, hazaköltözött Csekefalvára, ahonnan fia mint hadiárva járt az iskolába.

Itt hamarosan kitűnt rajztehetségével és irodalmi hajlamaival: verseket, monológokat, novellákat írt, melyeket diáktársai elő is adtak. Verseiből **Tarr Domokos** csekefalvi osztálytársa többet is megzenésített. Anyagi helyzete azonban nem engedte meg, hogy egyetemre iratkozzon. Tanítóskodott Oláhudvarhelyen, Désfalván, majd Korondon 1926-ig. Korondon 1924. december 15-én alakult meg a Dávid Ferenc Egylet, melynek első jegyzői tisztségét Simó József tanító töltötte be. A korondi D. F. Egylet 1924 - 1932 közötti jegyzőkönyveit - **Simó József** tanító örökségeként - **Simó Engi Márton** őrizte meg és bocsátotta rendelkezésemre, melyért ezúttal mondok köszönetet. Ezek a jegyzőkönyvek igen értékes társadalmi-kulturális, általános műveltségfejlesztő és jótékonyági tevékenységről adnak számot. Csak néhány példa:

-1925. január 15-i gyűlésen **Kendi János** elnök felkéri az egyletet **Ambrus József** tűzkárosult megsegítésére. Egyhangúlag ezer lejt szavaztak meg. Ugyanakkor **Lőrincz Lajos** alelnök

szükségesnek tartja, hogy az egylet hozassa meg a „Brassói Lapokat”, hogy legyen amit olvasson az ifjúság!

- 1929. január 14-én: A Dávid Ferenc Egylet Rendszabályt fogad el, előírva többek között az illedelmes viselkedés szabályait, a közös vagyon védelmét, a közmunkában való kötelező részvételt, az előjáróknak való engedelmességet és a tisztelet megadását. A részek nem engedhetők be az egylet tevékenységeibe.

- 1929. október 20-án: „**Simó József** tanító úr volt a Dávid Ferenc Egylet első jegyzője. Elhalálózása alkalmával az egylet igazgatósága egy babérkoszorút rendelt az elhunyt koporsójára.”

- Amikor pedig országos szinten, Dávid Ferenc halálának 350. évfordulója alkalmával a dévai várban visszahelyezték az emléktáblát a vallásalapító börtöncellájának falára, a korondi D. F. Egylet erre a célra 250 lejt szavazott meg, melyet el is küldött Dévára. Ugyanezen alkalommal 30 darab énekeskönyvet is rendeltek templomi használatra.

Simó Józsefet 1923-ban elvitték katonának Azugára. Ott a (sokszor) részeg kiképző tisztek a nagy hóban addig fektették, gyakorlatoztatták, mígnem fizikailag gyenge lévén - súlyos betegséget kapott. Mire leszerelt volna, súlyos tüdőbetegsége alakult ki. Édesanyja 1929-ben elvitte Székelyudvarhelyre és Marosvásárhelyre is a kórházakba, de már nem tudtak segíteni rajta, október 20-án meghalt. A Dávid Ferenc Egylet babérkoszorút helyezett a sírjára.

Ilonka hűgát, aki 1921. november 8-án született, mindig azzal biztatta volt, hogy ő majd taníttatni fogja, ne kelljen annyit dolgozzon, mint édesanyjuknak. testvéri ragaszkodással Ilonka mentette meg a sok közül egyetlen egy - írásait tartalmazó - füzetét, melyben három novella és 16 vers mentődött meg. **Simó Ilonka** nyugdíjas óvónő, és jelenleg Korondon él.

SZÖCS LAJOS

AZ UNITÁRIUS UNIVERZALISTA NEMZETKÖZI TANÁCS (ICUU) 1999. MÁJUS 4-11. NAPJAIN TARTOTT KÖZGYŰLÉSE

Az Unitárius Univerzalista Nemzetközi Tanács (a továbbiakban: UUNT), 1999. május 4-11. napjain tartotta kétévenkénti közgyűlését Balatonföldváron (Magyarország).

A közgyűlésen 43 képviselő vett részt a következő országokból: Anglia, Argentína, Ausztrália, Belgium, Cseh Köztársaság, Dánia, Dél-Afrika, Észak-Amerikai Egyesült Államok, Észak-Írország, Finnország, Fülöp szigetek, India, Japán, Kanada, Lengyelország, Litvánia, Magyarország, Németország, Oroszország, Románia, Spanyolország, Új Zéland. Sajnos vízumszerzési nehézségek miatt Gána, Nigéria, Pakisztán és Sri Lanka képviselői nem vehettek részt.

A közgyűlést a Végrehajtó Bizottság budapesti ülése előzte meg, amelyen a számadás és a tervekészítés idősebb kérdéseiről tanácskoztak és döntöttek.

Az ünnepélyes megnyitóra május 4-én a késő délutáni órákban került sor, Balatonföldváron. A program szerint hat napon keresztül közös és csoportonkénti megbeszélések zajlottak, a következő témakörökben: lelkész- és gyülekezeti vezetők képzése, az újonnan alakult tagscsoportok lelkész általi gondozása, az istentiszteletek tartalmi és formai lehetőségei, partnerkapcsolatok kiépítése, kiadványok megjelentetése és terjesztése, valláserkölcsi nevelés, ifjúsági mozgalmakkal való kapcsolat kiépítése, levéltárak, könyvtárak kialakítása és fejlesztése, Európai Regionális csoport megalapítása és munkájának összehangolása, kölcsönös látogatások, az Alapszabályzat egyes szakaszainak módosítása, az elektronikus kommunikáció fejlesztése a tagscsoportok között, a 2001-ben rendezendő szimpózium helye és témaköre, gazdasági-pénzügyi alapok megteremtése, a Szervezet zárszámadása és költségvetése, a Fülöp szigetek programtervezet megvalósítási lehetőségei.

Az előadások és a megbeszélések során világossá vált, hogy az UUNT négy év után „kilépett gyermekkorából” és „fiatalosan közeledik a felnőtt, érett kor felé”.

A világ több, mint 23 országát átfogó nemzetközi szervezet szellemi-lelki és anyagi téren sokat nyújtott és nyújt tagegyházainak

Egyházunkat népes küldöttség képviselte: dr. Rezi Elek főjegyző, Kedei Mózes esperes-lelkész, Kovács István S. lelkész és Kovács Sándor teológiai tanár, aki dr. Szabó Árpád püspök úr helyett vett részt a közgyűlésen (A püspök úr szolgálati elfoglaltsága miatt nem lehetett jelen.) Elmondhatom, hogy küldöttségünk nagyon aktív munkát végzett, közös megbeszéléseink alapján személyenként minden programba bekapcsolódunk, és sok döntéshozatalban befolyást gyakoroltunk, mint például: a lelkész- és gyülekezeti vezetők képzés, partnerkapcsolatok kiépítése, levéltárak, könyvtárak

fejlesztése, az ifjúsági mozgalmak támogatása, az Európai Regionális Csoport megalakítása, az Alapszabályzat egyes szakaszainak módosítása, a kölcsönös látogatások szorgalmazása stb.

Küldöttségünk a Magyarországi Unitárius Egyház képviselőivel (Kászoni József, Orbókné Szent Iványi Ilona) május 6-án közös esti áhítatot tartott.

A közgyűlés keretében tisztújításra is sor került, május 7-én a közgyűlés tagjai megválasztották az UUNT Végrehajtó Bizottságának új vezetését az 1999-2001 évekre.

A választás eredménye:

Elnök: Jill McAllister - Észak Amerikai Egyesült Államok

Alelnök: Gevene Hertz - Dánia

Titkár: Richard Boeke - Anglia

Pénztáros: John Slattery - Kanada

A Végrehajtó Bizottság tagjai (Members at Large):

Wolfgang Jantz - Németország

Rezi Elek - Románia

Cliff Reed - Anglia

A Jelölő Bizottság tagjai: John Clifford - Anglia

Kászoni József - Magyarország

Ken McLean - Észak Amerikai Egyesült Államok

A közgyűlés egyik legvitatottabb kérdése egy ügyintézői és képvisleti fizetett munkakör megszervezése volt. A résztvevők úgy vélték, hogy egyelőre az elnöki munkakört segítő félnormás ügyintézői állás kialakításáról lehet szó, amelynek lehetőségeit a Végrehajtó Bizottság soron következő ülésén tárgyalják meg részleteiben.

Az Alapszabályzat két lényeges szakaszán változtatnak a közgyűlés tagjai: a Végrehajtó Bizottság tagjainak számát (Member at Large) egyről háromra emelték; módosítás történt a Végrehajtó Bizottságba történő jelölés mikéntiségére vonatkozóan, eszerint: a jelöltnek élveznie kell tagegyháza egyhangú támogatását, más tagegyházak nem jelölhetnek tisztségre senkit az illető tagegyházak jóváhagyása nélkül.

A következő közgyűlés rendezésére (2001) négy ország nyújtotta be kérését: India, Dánia, Kanada és Ausztrália-Új Zéland (ANZUA). A benyújtott kéréseket a Végrehajtó Bizottság fogja majd elbírálni.

Illesse köszönet a közgyűlést kifogástalanul és példás módon megrendező Magyarországi Unitárius Egyházat, különösképpen annak fő szervezőjét és irányítóját, Mikó István főgondnokot!

Megemlítem, hogy a közgyűlés 12 résztvevője csatlakozott egy német unitárius csoporthoz, és közös erdélyi, csehországi és németországi kiránduláson vett részt.

Dr. REZI ELEK

„HA TE LENNÉL A LELKÉSZ...”

Már a régi időkben is megmondták, tudjuk ma is, hogy egy lelkész munkája egy közösségen belül nemcsak elismerést, hanem ellenszenvet is eredményez. Azt is tudjuk jól, hogy a szószéki szolgálat sem elégíti ki minden templombajárót, főleg ha a hívek seregének életkora hat és 80 év között változik,

Egyik vallásórán megkértem ifjú atyámfiait, hogy szíveskedjenek kitölteni egy kérdőívet. Mindössze két kérdést tettem fel nekik:

1. *Ha te lennél a lelkész, mit tennél annak érdekében, hogy egyházközséged egy jól működő egyházközség legyen?*

2. *Ha te lennél a lelkész, milyen istentiszteletet tartanál?*

Az V-VIII. osztályokba járó gyermekek érdekes válaszokat adtak.

Először is megállapítottuk, hogy az egyházközséget mint egy közösséget különböző emberek csoportjaként lehet felfogni, hisz különbözőek vagyunk. Eszerint vannak: ifjak és öregek, egészségesek és betegek, boldogok és szomorúak, jószívűek és rosszakaratúak. Ám mind egy helyen élünk, egy közösségben.

Az első kérdésre adott válaszok a következő irányvonalat követték. A

jól működő egyházközség legfontosabb ismertetőjele a rendszeres templombajárás. „Nem úgy mint mi” írták néhányan. „A fiatalok önszántukból menjenek”, írták mások. „Az öregek ráérnek, nekik könnyű”, így megint mások.

„Ha én lennék a lelkész, mindenkitől megkövetelném, hogy tiszteljen”. Érdekes módon ezt mind a 11 válaszoló így gondolja, így szeretné. A vallásórákat illetően pedig a szigorúságot tekintik a legfontosabbnak, akár pálca útján is.

Ezek után egy kicsit ellentmondásos vélemények következnek, hisz majdnem mindenki meg szeretné oldani a gondokat, problémákat, nemcsak az egyházközség, hanem a családok életében is, ugyanakkor úgy nyilatkoznak, hogy az ún. magánéleti problémákba nem szólnának bele.

A kölcsönös segítségnyújtást egy nagyon fontos emberi tulajdonságnak tartják, „ha bajba kerülök nekem is segítsenek” alapon.

A veszekedést, vitatkozást nem tartják lelkészhez illőnek, a békesség mellett foglalnak állást, a kölcsönös tiszteletből kiindulva.

Csak úgy állnának fel a szószékre, ha nagyon érdekeset tudnának mondani, és jól mutatnának a szószékben, ugyanakkor házhoz is szívesen járnának imádkozni és prédikálni.

A lányok inkább a szeretet hullámhosszán intéznék a dolgokat, a fiúk „rendbe tetteknek mindent”

cselekvőkészséggel biztosítanak a szilárd alapokat.

Megnyugtató a vallomások végkicsengése. Ha ők lennének a lelkészek nem elégednének meg a mostani eredményekkel, és főleg nem a fiatalok hozzáállásával.

A második kérdésre meglehetősen szűkszavúan válaszoltak. Az általuk elképzelt istentisztelet nem sokban különbözne az általános unitárius istentisztelettől.

Egyöntetűen azonban több zenére, énekekre tartanak igényt, és ha lehet, könnyebb és hangosabb zenére.

A szentkép, mint egy tanulságos történetnek művészi megfogalmazása is megférne az ők templomukban.

„Mindig érdekeset prédikálnék”, itt bizonyára az unalmasságot szeretnék kiűzni a templomból.

Nagyon fontosnak tartják a kijövetelkor szokásos kézfogást, mint a barátságnak, együttérzésnek egyik tanúbizonyosságát.

Ezt a beszámolót természetesen az ők beleegyezésükkel tettem az nyilvánosság elé. Nem mondhatom, hogy már az első percben lelkesedtek a kérdőívért, de annál többet beszéltünk ezekről a dolgokról ama vallásóra után.

Mindennemű gondjaink mellett kedves kollégák, úgy hiszem, hogy a gyermekek, ifjak vallás-erkölcsi nevelése a legnehezebb feladat. Kitartás, mondom magamnak is.

ZSIGMOND KINGA RÉKA

Három nap egy testvériskolai kapcsolatból

Egy kellemes csütörtöki délután, mégpedig április 19-én megérkezett a Hősök Tere-i ének-zene tagozatú Általános Iskola néhány diákja Budapestről, akik a fent említett iskola keretén belül működő Tavasz kamarakórus tagjai.

Csütörtök délután, érkezés után, vendégeink túlságosan fáradtak voltak az egész napi utazástól ahhoz, hogy valamilyen közös tevékenységre kerülhessen sor. Így, miután mindenki megkapta „párját”, ugyanis a kórustagok családoznál telepedtek le a három napig tartó vendégség idején, mindenki hazatért pihenni.

A pénteki nap azonban már sokkal mozgalmasabb volt. A reggeli áhítat után a magyarországi diákok **Majó Júlia** énektanárnő és **Korodi László** földrajztanár vezetésével meglátogatták Tordát és a Tordai hasadékat. A későbbiek során megtudtuk, hogy ez volt számukra a legszebb élmény. Délután mindenki a családoknál ebédelt,

kivételt képeztek a tanárok és a szülők, akik a Teológián étkeztek.

Délután hat órakor egy anyáknapra került sor a belvárosi unitárius templomban. Az ünnepélyt **Bálint B. Ferenc** lelkész nyitotta meg egy áhítattal. Ezután az Unitárius Kollégium kórusa lépett fel **Majó Júlia** tanárnő vezetésével, majd néhány szavalt egészítette ki az éneklést. Ezekután a vendégkórus következett: egy gyönyörű műsorral mutatkoztak be a gyülekezetnek is. A kórust **Princz Egonné** karnagy vezette. Az ünnepélyt mindenki meglepetésére a két kórus közös énekléssel zárta be. E kis ünnepély után a kollégiumban egy buli következett, ahol a magyarországi, illetve a kolozsvári diákok együtt táncolhattak, szórakozhattak és jobban megismerhették egymást. A pénteki napot a buli zárta le.

Szombaton, **Fazakas István** történelemtanár vezetésével meglátogatták Kolozsvárt. Így, a magyarországi diákoknak alkalmuk volt arra, hogy megismerhessék a város nevezetességeit, valamint földrajzi és történelmi adatait. A kirándulásnak több jelentős állomása volt, mint: a Farkas utcai református templom, a Házsongárdi

temető, a Fellegvár, a Szent Mihály templom, Mátyás király szülőháza és szobra, valamint számos más épület és hely. Ebéd után egy újabb kiránduláson vettünk részt a Botanikus kertben. Itt **Kósa Mária** biológia tanárnő vezetésével megtekintettük a természet legszebb csodáit. A kirándulás után mindenki maga választott elfoglaltságot, persze vendégével együtt.

Vasárnap, anyáknapja alkalmával ugyanazt a műsort adtuk elő, mint a belvárosi unitárius templomban, de ezúttal Torockószentgyörgyön. Az ünnepséget **Kopáncsi Botond** lelkész meghatározó istentisztelete nyitotta meg. Az ünnepély után rendkívüli szabadtéri ebéd zajlott le a papi-

lak udvarán. (A menü krumpligulyás volt.) Délután indulunk vissza Kolozsvárra, míg a magyarországi csapat kiszállást tartott Enyedén is.

Hétfőn mindenki lehangoltan gyülekezett az Unitárius Kollégium épülete előtt, ahonnan egy fájdalmas, hosszú búcsú után, de mégis reménykedve abban, hogy újra találkozni fogunk, a magyarországi barátok hazafelé indulnak.

E találkozás mindannyiunk számára kedvező volt, ugyanis szoros barátságok alakultak ki, és tapasztalatcserében volt részünk.

MOLDOVÁN ERIKA

Vadas-találkozó

Az ünnep az az idő, amely rést üt a hétköznapok önisméltésének falán, és így nem csak időt, de egyben teret is ad a csoda, a mindennapi átragyogó valóság számára. Az ünnep az az idő, amikor másként nézzük a minket körülvevő világot, amikor átminősülnek a megszokott, jelentését veszített tárgyak és saját életünk is. Amikor az izzadságos munkát jelentő traktor egyszerre olyan mesebeli sárkánnyá válik, amely a reggeli párás hegytetőre hátán ünneplő, éneklő embereket szállít, amikor a munkaeszközök egyszerre Isten országa eszközeivé válnak.

Kell az ünnep életünkbe, s ha szükséges (pl. a meglévők túl komolyak, vagy úgy érezzük, hogy életünknek kevés köze van hozzájuk), újakat kell teremtenünk.

Alapvetően ez a gondolati háttér hívta életre azt a junálist, amelyet a Sepsikőröspataki Unitárius Egyházközség szervezett, s amelyre a Vadas-tető keleti és nyugati oldalán fekvő unitárius egyházközségek gyűltek össze június 26-án. Ez egyben a két világháború között gyakorolt hagyományának a felújítása is kíván lenni, amelynek többek között egyik

jellegzetessége az volt, hogy a találkozón belül külön ifjúsági egyleti találkozó is volt, amit a tavalyelőtt megrendezett találkozó még nem, de az ideje már fel tudott mutatni.

Mielőtt magáról az ünnepségről esne szó, előtte hadd szóljunk egy legalább éppolyan ünnepi jelenségről: a szervezésről. Mert amikor lelkesedő (néhány héttel korábban még szkeptikus), a munkából minél nagyobb részt felvállalni akaró emberek vannak együtt, igazi ünnepe az az életnek. „Én is hozom a traktoromat!”, „Nálam is van három pad!”, „Én beszélek az erdészettel, megszerzem a sátorhoz a ponyvát, elkérem a flekkensütő tep-siket...!”, „A szeszt én rendezem a gyártól!”, „Az ideadja hitelbe is, elvégre jó unitárius ember...!” – csak áradt a tenni akarás a két előkészítő keblitanács tagjaiból, s pillanatok alatt együtt volt minden, amire szükség volt. A gyülekezett épp hogy túl van a templom- és toronyjavításon, amelyet kizárólag saját erejéből vállalt, de amely teljesen felemésztette az utóbbi évek öntudatos gyűjtésének eredményét. Szó ami szó, egyetlen lej nélkül indultunk neki. De ez is megoldódott, **dr. Bedő András** felajánlotta, hogy megelőlegezve a teljes összeget, meg is vásárol minden ételt, italt, kelléket, ami bizony többmilliósi kiadást (és mekkora hitet) jelentett. (Mondta is az ünneplőket köszöntő beszédében **dr. Gyerő Dávid** köri felügyelő gondnokunk, hogy a kökösi „Ilyés/János/Alapítvány” mintájára mi is létre kellene hozzuk a „Bedő Alapítványt”.) A második keblitanács érdekessége volt, hogy amíg bent tervezgettünk, addig kint patakzott az eső, s csak néha egy-egy sanda oldalra pillantás, egy-egy ráncba összefutó homlok jelezte, hogy észrevettük, de „Isten majd csak megsegíti!”.

Újra beigazolódtott, hogy a gyülekezettet leginkább a közös munka kovácsolja össze.

Aztán eljött a szombat reggel. Nem

esett, de felhős volt az idő. A traktorok sorban vonultak a falu központjából, az elsőben az árkosi fűvőzenekar fújta, az utolsóban a találkozó fehér selyemzászlója lobogott. Talán onnan a felhők irányából láthatta Valaki, hogy a hegy túlsó oldalán ugyan abban a pillanatban, Nagyajtáról és Bölönből is elindultak. Amikor a remorkákból láttuk azt a sok kapu és függöny mögül kileskelődő falubelit, a szemükben a csoda utáni szomjúságot, de szívükben az elindulás gyávaságát és közönyét, tudtuk, hogy jól választottunk.

Déli 12-kor istentisztelet avatott be a csodába (a helyi lelkész prédikált), miközben kisütött a nap, és az ötezer ember története kapcsán szívünkbe fogadtuk az üzenetet: ha a megelégtetés csodáját át akarjuk élni, először meg kell saját közösségeinket szerveznünk.

Az ünnepi beszédet elmélyítő köszöntések, beszédek hangzottak el **dr. Gyerő Dávid** köri felügyelő gondnok, **Gyerő Dávid** ODFIE főtitkár és **Kovács István** sepsiszentgyörgyi lelkész részéről, akik a szervezési munkába is besegítettek, ezúton is kifejezzük hálánkat.

Aztán jöhetett az evés-ivás (egy negyed kilós flekken falapítón, egy nagy fej hagymával és egy kaszáskenyérrel, mindössze tizenöt-ezer lejbe került; volt sör, bor, pálinka, ásványvíz, hűsítő és kávé is), órákat felölölő ifjúsági vetélkedő, falvak vitézei közti kötélhúzás, éneklés, mulatás.

A jövő számára igazi ígéretet jelentett, hogy a több száz részvevőből több volt a fiatal, mint a felnőtt.

A beszámoló részletességéért azzal kérünk bocsánatot, hogy szerény kezdeményezésünket követendő példaként szeretnénk felkínálni más, egymáshoz közel élő egyházközségek számára is.

AZ EGYHÁZKÖZSÉG VEZETŐSÉGE

Világimanapi beszámoló 1999. március 5.

Habár 80 nőszövetségnek küldtem el az imanap-programot, csak 12 helyről kaptam beszámolót, s többségét késve, azért jelenik meg ez a beszámoló is csak most.

Biztos vagyok benne, hogy sokkal több helységben vettek részt az unitárius nők is közös imádkozásban, de beszámolót csak a következőktől kaptam: **Medgyes, Magyarszovát, Székelykeresztúr, Kolozsvár, Csíkszereda, Vargyas, Segesvár, Marosvásárhely, Siménfalva, Csokfalva, Sepsiszentgyörgy** és **Jobbágyfalva**.

Medgyesen a római katolikus, református, unitárius nők a szász evangélikusokkal több mint 200-an együtt tartották meg az ünnepséget, az imákat német, román és magyar nyelven is mondták. Jövőre is együtt szeretnének imádkozni.

Magyarszováton 30 unitárius nő vett részt az imanapon. A programfüzet szövegei mellett a nőtestvérek külön imákkal is készültek.

Székelykeresztúron ezúttal a római katolikus templomban gyűltek össze a református és unitárius nők is, és a római katolikus nőkkel együtt a jézusi szeretet jegyében készítették elő az Imanapot.

Kolozsváron a református, unitárius és evangélikus templomok után, az idén a Piarista római katolikus templom volt a helyszín, s a felsorolt felekezeteken kívül baptisták is részt vettek az ünnepségeken, mintegy 200-an.

Csíkszeredában a „Balázs Ferenc Unitárius Nőszövetség” első alkalommal szervezte meg az imanapot, s körülbelül 100 unitárius résztvevője volt.

Vargyason az unitáriusok tanácstermében csak 50 unitárius, református és katolikus asszony gyűlt össze, pedig az istentiszteleti hirdetésekön kívül a kábeltelevízió is mindennap hirdették, s 30 személyt telefonon keresztül is meghívtak.

Segesváron az unitárius templomban 143 résztvevő-volt hat // felekezetből: római katolikus, görög katolikus, ortodox, szász evangélikus, református és unitárius. Az imádkozás három nyelven folyt, és az ünnepségen a lelkészek is részt vettek, s a végén áldásukat adták a nőkre.

Marosvásárhelyen a református vártemplomban gyűltek össze a római katolikus, a református, az evangélikus és az unitárius nőszövetségek tagjai. A programot többszöri próbával, körültekintéssel és szorgalmas munkával állították össze, és az sikeres volt.

Siménfalván a 24 nő közül 6 volt református és 2 római katolikus, a többi unitárius, de részt vettek az unitárius lelkészi lakáson megtartott imanapon reformá-

tus és unitárius lelkészek is. Ünnepségük szeretetvendégséggel ért véget, de sajnálatos módon, perselypénzt nem gyűjtöttek.

Csokfalván sajnos nem 5-én tartották az imanapot, de a református és unitárius nőszövetség rendezésében, a szentistváni református templomban, az unitárius és református lelkészekon kívül a római katolikus plébános is részt vett.

Sepsiszentgyörgyön a szemerjai református templomban ünnepelték az imanapot, a 4 történelmi egyház közös istentisztelet keretén belül 259 résztvevővel. A Venezuelát bemutató előadásból a jelenlevők megismerkedhettek az ottani viszonyokkal, elsősorban a nők hátrányos, megkülönböztetett helyzetével, s ennek ismeretében valóban a lelkek mélyéről szólhatott meg az érettük szóló imádság.

Jobbágyfalván első alkalommal tartották meg az imanapot, nagyon sikeresen, mert az asszonyok szerint annyira feltöltődve mentek haza, hogy több napig is a hatása alatt voltak. Az iskola egyik osztálytermében 21 asszony gyűlt össze, 15 unitárius, 5 római katolikus és 1 református. A tiszteletes úr köszöntő szavai után egy közös unitárius-református és egy római katolikus egyházi éneket énekeltek el. A program egyik részének az volt a célja, hogy a jelenlevő nőket bevonja a tevékenységbe. Ez is sikeresnek bizonyult, elég sok nő nyilatkozott meg őszintén, párhuzamot vonva a venezuelai nők és az itteniek helyzetéről. Az időjárás viszontagságai miatt az áldáskor lámpafény nélkül maradtak, de az égő gyertya a kör közepén annál inkább jelképezte egymás iránt érzett szeretetüket, az összetartozást, az egymásra utaltságot és a közös imádkozás megtartó erejét.

Kedves Testvéreim! Az idén a Venezuelában élő nőkért imádkoztunk. 2002-ben kerül sor a Romániában élő nőkre, amikor március első péntekén miérettünk imádkoznak a világ minden országában élő, imádkozni tudó asszonyok.

Adja Isten, hogy a világ asszonyainak imája meghallgatásra találjon. Úgy legyen.

SIGMOND JÚLIA

IMA AZ EGYETEMES NŐI IMANAPRA

“Gyűjts mibennünk, gyűjts világot, láthassunk szent égi lángod fényinél”.

Gyűjts világot lelkünkben, áraszd ki ránk szeretetedet, hogy benne megfürödvé és állandóan új erőt nyerve, a mi lelkünkben is eluralkodjék a szeretet, hogy pozitív érzelmeink irányítsák cselekedeteinket, a szeretet, együttérzés, segítőkészség, szelídség, megértés vezérelje életünket.

Gyűjts világot szellemünkben, hogy mindig józan ésszel tudjuk irányítani érzelmeinket, cselekedeteinket; élesítsd tisztánlátásunkat, hogy ne legyünk rabjai kontrollálatlan érzelmeinknek, szabadjára engedett ösztöneinknek, hogy egyensúlyban tarthassuk és gyümölcsöztethessük testi-lelki képességeinket.

Gyűjts világot, tisztaságot testünkben is, őrizd meg fizikai egészségünket, hogy szellemi-lelki adottságainkat, szárnyalásunkat ne bénítsák meg fizikai-testi bajok, hogy lelki energiánkat ne emésszék fel testi panaszok.

Adj erőt, hogy Tőled kapott képességeink lehető legjobb, legteljesebb kiaknázásával olyan tevékenységet folytathassunk, mely saját hasznunkra, és ezáltal szűkebb és tágabb környezetünk hasznára válik, segíts, hogy megismerve önmagunkat, egészséges önbizalomra tegyünk szert, tudjunk mások hasznára is válni, ha szükséges, segítő tevékenységet folytatni. Ápold hitünket abban, hogy élni érdemes, és az általunk végzett munka értelmes és érdemes.

Tedd lehetővé számunkra, hogy az élet kihívásainak, az élet és környezetünk által elvárt szerepeinknek mindenkor eleget tudjunk tenni!

Legyünk minden tekintetben jó társai annak, akivel életünket kötöttük össze, kapcsolatunk legyen kölcsönösen egymáson segítő, harmonikus, tartalmas és mindig szeretetteljes.

Legyünk jó anyák, akik mindig megtalálják gyermekeink nevelésében, a hozzájuk való viszonyulásunkban az arany középutat, nem engedjük teljesen szabadjára őket, de nem is gátoljuk meg képességeik kibontakozásában, önállóságukban; akik tudunk a helyzettől függően következetesen szigorúak vagy engedékenyek lenni, tiszteljük gyermekünkben az önállósulást, majd önálló embert, és értő figyelemmel tudunk gyermekeinkhez, unokáinkhoz viszonyulni

Legyünk jó gyermekek, hűségesek, hálásak, segítőkészek, míg szüleink élnek, és őrizzük méltóképpen emléküket, ha testüket már sírhant fedi.

Legyünk jó testvérek, hisz korban, vérmérsékletben, nevelésben, közös emlékeinkben testvéreink állnak hozzánk legközelebb, maradjon meg az igazi, szeretetteljes, valódi értelemben testvéri kapcsolat életünk végéig, mert ebből mindig erőt, példát meríthetünk felebaráti kapcsolataink kialakításához.

Szeressük Munkánkat, munkatársainkat, bármilyen jellegű munkát is végezzünk, az legyen eredményes, nyújtson elégtételt, hogy érezhessük munkánkat elkötelezettségnek, hivatásnak

Legyünk jó tagjai szűkebb és tágabb környezetünknek; baráti körünknek, faluközösségünknek, népünknek, nemzetünknek, az emberiségnek; legyünk hűségesek hazánkhoz, anyanyelvünkhöz.

Add Istenünk, hogy Mártákként szorgalmatoskodjunk,

hogy tiszta legyen a házunk, a környezetünk, de legyen időnk Máriákként befelé fordulni, imádkozni, hogy tiszta legyen lelkünk, olvasni és elmélkedni, hogy tiszta legyen szellemünk, de ne feledkezzünk meg női mivoltunkról se, ápoljuk külsőnket is, hogy Évákként legyünk szépek és kellemes megjelenésűek.

Most, az egyetemes női imanapon, amikor a világon mindenfelé sok ezer nő keze kulcsolódik imára, arra kérünk Istenünk, hogy érezzük meg egymás jelenlétét, egymáshoz való fordulásunkat, a szeretetet, mely mindannyiunk érzésein eluralkodik, az összetartozás erejét, és a 90-ik zsolttár szavaival élve “ a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá” Áldásodat kérjük életünkre, tevékenységünkre, hogy áldott kezünk munkája legyen állandóvá, mert “ csak az jogos, ami az életet áldottá teszi. Áldottá teszi, áldottá teszi.” (Balázs Ferenc). Ámen.

SZÉN CSILLA

BESZÁMOLÓ

Örömmel és megleléssel számolok be a **firtos-martonosi Unitárius Nőszövetség** idei rendszeres munkájáról, az “asszonyok órájának” eredményeiről.

Az elmúlt év végén kezdtük meg összejöveteleinket, heti rendszerességgel, minden vasárnap este, tíz és húsz közötti létszámban.

Minden alkalommal egy-egy új egyházi éneket tanulunk, bibliamagyarázattal folytattuk, majd előadás következett, végül szeretetvendégség. A találkozón rongyot is vágtunk, mivel a templompadokra ülőket szeretnénk szóttetni.

Az előadásokat rendszerint a tiszteletes úr és jómagam, valamint egy asszonytestvérünk tartotta, közös megegyezés alapján a következő témákban: **beszámoló az Ürmösön tartott UNOSZ Közgyűlésről; az öregedés folyamata és a gyász elviselése; egészségünk védelmében: a magas vérnyomásról; a gyermek és a szülő kapcsolata, áldozatkészség egymás iránt; a csendes ima; magyar mondák; a boldogság - élménybeszámoló; megemlékezés 1848. március 15-ről; beszélgetés Jób könyvéről.**

Március 27-én kedves meghívottunk volt a körü felügyelő gondnok, **Fekete János**, aki a Székelykeresztúri Unitárius Gimnázium igazgatója, és tanári pályáját itt kezdte. Az ő előadása az 1848-as martonosi eseményekről és mártírjairól szólt.

Különös örömmel számolok be nőszövetségi munkánk legjelentősebb eseményéről. Február közepe táján a nőszövetségi tagok, **Szász Anna** alelnök vezetésével, elhatározták, hogy színdarabot tanulnak be, a Nőnap alkalmával, vállalva a férfi szerepeket is. A nyereséget a nőszövetségi edénykészlet kiegészítésére és fehér abrosz vásárlására szánták. Az “Eljegyzés - akadályal” című színdarabot nagy sikerrel adták elő márciusban, bebizonyítva tehetségüket, szorgalmukat és tenni akarásukat.

Szeretném megköszönni minden nőszövetségi tagnak ez évi munkáját és önzetlen hozzáállását. Isten áldása legyen további tevékenységünkön!

DIMÉNY CSILLA JÚLIA

IFJÚSÁGI OLDAL

Kedves olvasók!

Az *Unitárius Közlöny* jelen lapszámának ifjúsági rovatában a nyári rendezvényeink sorát megnyitó szórványtábor lezajlásáról számolunk be, ismertetjük az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet **ODFióka** névvel illetett újságjának lapindító számát, valamint az unitarizmusunk ismertetését célzó, **Unitárius ösvény** című zsebkönyvét, ezt követően egy újszerű, önismereti témájú kezdeményezésről olvashatunk, végül, de fontosságát tekintve nem utolsósorban a közvetlenül előttünk álló központi egyleti rendezvényeink időrendjét és helyszíneit ismételjük.

Beszámoló a VI. MAGYAR UNITÁRIUS IFJÚSÁGI SZÓRVÁNYTÁBOR lezajlásáról

A Homoródmente – unitárius hitünket erősen megtartó vidékünk – ismét kitárta szívét azon vidékek unitárius gyülekezetei előtt, amelyek egyházunk „végvárait” fontos szerepet töltenek be hitünk és anyanyelvünk megvédésének munkájába.

Idén, július 5-12. között Homoródszentmárton adott otthont gyermek és ifjúsági szórványtáborunknak, amelyet az Unitárius Egyház és a ODFIE immár hatodik alkalommal szervezett meg.

A faluban élő vagy éppen ott megforduló emberek néha kíváncsian pillantottak az ifjúsági konferenciaközpont épületére, amely egy hétre valóságos kagylóvá változott. Kagylóként őrzött magában hatvankét szórványvidéki gyöngyszemet, azokat a gyerekeket, akik idén először vagy sokadszor részt vettek rendezvényünkön.

A tábor fő célja: változtatni, erősíteni a felekezeti és nemzeti hovatartozás tudatát, a hangulat azonban alkalmanként sajátságot hordoz, mindenekelőtt a gyermek és nevelő csoport összetételétől és nem utolsósorban a helyszín által felkínált lehetőségtől függ.

A korábbi táborok ismeretanyagára és tapasztalataira alapozva, a foglalkoztatók új programot dolgoztak ki, amely nemzeti történelmünk és egyháztörténetünk sorsdöntő eseményeit világította meg.

A minden napnak külön kiválasztott mottó egy egész nap témáját tükrözte.

Így a tábor első napjának mottója Az égig érő fa volt, akkor elengedhetetlenül fontos volt beszélnünk a magyarok ősvallásáról, a honfoglalásról, mondákról, I. István királyról és a kereszténységről, s a nap hangulata

megkívánta a jurtaépítés, a nyilkkészítés, a lóhátra való felülés élményét.

A következő nap a török veszedelem, Mohács hangulatában kezdődött, így kapta mottóul a Viharban születtem dal címét, melyet napközben megtanultunk. Később eloszlottak a fekete felhők országunk fölött, megismerkedtünk Izabella királynővel, János Zsigmonddal és Dávid Ferencsel, akikre mint az erdélyi fejedelemség és temploma fölött feltűnt csillagokra emlékeztünk tisztelettel.

Legjobb képzelőerőnk szerint országgyűlést hívtunk össze, s annak ellenére, hogy nem így szerettük volna, képzeletben elkísértük első püspökünket Déva várába (a helybeli templom várfalához), s ott fáklyákat meggyújtva énekelve tisztelegtünk. Dobpergés, mandolinszó és szabadságra vágyó fiatalok éneke indított egy új napot, s miután ebédidő Pilvax-kávéházat varázsoltunk és elfogyasztottuk a 48-as kiflit, átvonultunk a Lánchídon, s Budára érkezve, meghallgattuk Jókait, amint felolvassa a 12 pontot, s Petőfi Nemzeti dal című versének Talpra magyar! - felhívását, a nap mottójául választottuk.

Kossuth nóták éneklése közben kokárdákat készítettünk, melyeket a világségi eseményekről folyó beszélgetéskor sem tettünk félre.

Egy egész napot kirándultunk, a Homoród hullámai hűsítettek, Lokodban jártunk, sokat játszottunk és énekeltünk.

Az utolsó előtti napon az I. világháborúról hallgattunk beszámolót, és láthattunk érdekes képanyagot, az országos DFIE születéséről és működéséről beszélgettünk, illetve néhány szórványegyházközségünk templom makettjét készítettük el, miközben az egyházi, templomról és ezek jelképeiről társalogtunk.

A reggeli áhitat és torna az anyanyelvi foglalkozások, az esti imák és közös imák minden nap jelen voltak tevékenységeink listáján.

Vasárnap ünnepi istentiszteleten vettünk részt, amely keretén belül az Unitárius Egyház képviselőjét, Kovács Sándor lelkeszt hallgattuk meg, majd műsorként beszélgetés, versek, énekek által mondtuk el mindazt, ami élmény volt számunkra.

Tábortűz, oklevelek és könyvajándékok kiosztása, tábori dalok közös éneklése, cimváltások és meleg kézfogások zárták táborunkat.

A gyöngyszemek színesebben és erősebb lelkeséggel hagyták el a homoródszentmártoni „kagylót”, hogy aztán Lupény, Petrozsény, Petrilá Urikány, Nagybánya, Nagykároly, Zilah, Szásznádas, Fogaras, Szeben, Brassó és Bod-falu kisebb és nagyobb kagylóiba – családokba, egyházközségükbe – kerüljenek vissza, hogy otthon szebben ejtsék a magyar szót, s jobban tudjanak figyelni a lélek szavára.

A tábor véget ért, de munkánk nem, a következő év nyaráig folyamatosan tartjuk a kapcsolatot, meglátogatjuk őket otthonaikban, hogy minden újabb találkozás, tábor mindig továbblépést, fejlődést jelenthessen.

Így legyen.

LAKATOS CSILLA

Kikelt hát...

Tavasszal érkezett az első ODFióra, de nem tartozik a szárnyasok világába: új sajtótermék, nevezetesen az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet lapja. A korszakindító szám utal az előzményekre, az ODFióra jellegére és neki szánt szerepére.

Az ODFIE első fénykorában, a két világháború közti időszakban két egyleti lappal jelentkezett: 1928-ban az Unitárius Közlöny mellékleteként az **Ifjúságot** adta ki, majd Balázs Ferenc kezdeményezésére 1929 decemberétől indult a **Kévekötés**. Rendszeresen jelent meg 1936 augusztusáig, míg megjelenését a hatóság be nem tiltotta.

A kényszerszünet hat évtizedig tartott: 1996 őszétől az ifjúsági egylet könyv alakú tájékoztatóban ismerteti központi eseményeit. 1990 óta, az újraelakulás pillanatától tíz helyi ifjúsági egylet adott ki saját újságot. Megteremtődött hát az igény egy nem csak ifjúsági témával foglalkozó, de fiatalos szellemben íródott, központi egyleti lapra. Ezért jelent meg az ODFióra 1999 tavaszán Kolozsváron.

A *Ha már élnem kell, így érzem, így gondolom* című rovat egy-egy időszerű hitelvi-világnézeti kérdést fejteget, az induló interjúrovatban dr. Szabó Árpád püspök úr arra int: "Az ifjúságnak éreznie kell a felelősséget jövője iránt". Ezt kapcsolja össze a kiadvány az újraközölt írásokkal, történetesen Balázs Ferenc két meséjével és egy század eleji amerikai lap párválasztási tanácsadójával. Végül lehetőséget ad (örök)ifjú olvasók megszólalására.

A szóban forgó lapunk további számaival kapcsolatos bármiféle írást, telefonhívást, távmásolást vagy elektronikus postázást az ODFIE székhelyének címére várjuk. A szerkesztőség - a sajtónormáktól eltérően - mindenféle írást megőriz, és igény szerint visszapostáz.

- A szerkesztők

Az ODFIE kiadásában megjelent az

Unitárius ösvény

- **Hitelvek és eszmerendszer**
- **Egyháztörténeti áttekintő**
- **Híres unitáriusok**

Ez az az ösvény, amelyet nem kell a bozótban felfedezni, és egyszer nagy megtérési katarzissal járó jelenségek kíséretében rálépni, hiszen mindannyian, akik e földi életet éljük, rajta vagyunk. Mert az igazi ösvény maga az Élet. A nagy élmény akkor következik be, amikor tudatosul benned, hogy rajta vagy, hogy élsz. Jól fejezi ezt ki az a hatalmas U-betű, amellyel az unitárius név kezdődik: az elindulás és a megérkezés ugyanaz, úgy is mondhatjuk, hogy Isten országa ott van,

ahol te vagy, de hosszú szellemi utat kell ahhoz megtenned, hogy ráébredj erre.

Ehhez a tudatosuláshoz kíván ez a könyvecske néhány szempontot felkínálni, felmutatni.

Az első részben kérdés-felelet formában alapvető vallási, teológiai kérdésekkel ismerkedhetünk meg igazi könnyed, érthető formában. E rész külön értékét jelenti, hogy a hitelveknek nem egy halott, írott formáját mutatja fel, hanem annak megélt és megélhető változatát. Itt 431 év unitárius szellemtörténete és egy mai unitárius pap szellemi utazása fonódik össze járható, jövőbe vezető ösvénnyé.

A második részben egyháztörténetünk legfontosabb mozzanatai időrendi sorrendben jelennek meg, gyors tájékozódást nyújtva az abban való eligazodáshoz.

A harmadik rész pedig igen hasznos és tanulságos: magyar, angol és amerikai unitárius hírességek névjegyzékét és adatait tartalmazza.

És mindez egy igen vonzó külsőben, praktikus, zsebben hordható formátumban kapható a lelkeszi hivatalokban és ifjúsági egyleteknél.

- A szerkesztők

Önismereti tréning Sepsikőröspatakon

A Sepsiszentgyörgyi Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet tagjai (nemcsak unitáriusok), vallásórás diákok és helybéli fiatalok vettek részt 1999. február 28-án, március 28-án és május 9-én a Sepsikőröspatakon rendezett önismereti tréningen. A csoport 25-28 fiatalból állt. A tevékenységeket Ferenczi Enikő és Czire Szabolcs lelkészek tartották. Az eddig három alkalommal sorra került tréning programja nagyon színes volt: játékokkal szabadultunk fel, szerepjátékok kapcsán más emberek szerepébe, helyzetébe léptünk, konfliktushelyzeteket jelenítettünk meg, és kerestük a lehetséges megoldásokat, meditációkkal és más vallási gyakorlatokkal fedeztünk fel „fantasztikus” dolgokat, zsidó táncsal éreztük át a közösség igazi erejét, és különleges tornával ébredtünk. Az órák gyorsan elrepültek és rövidnek találtuk a napot. Csak szüleink fejcsoválása bizonyította a valóságot.

A találkozók fő célja az önismeret elősegítése volt, az, hogy közelebb kerüljünk saját magunkhoz, megismerjük hibáinkat, és jobban használjuk ki erőnyeinket, és tanuljuk meg elfogadni magunkat és embertársainkat. Az együttlételem célja volt ugyanakkor az is, hogy általuk egy életközeli, tapasztalati unitarizmust tegyünk magunkévá.

ÚJVÁROSI KATALIN

AZ „ODFIE-NYÁR” TOVÁBBI KÖZPONTI RENDEZVÉNYEI

**1. III. ODFIE Vezetőképző, július 14-18.,
Homoródszentmárton.**

**2. Népi mesterségek tábora, II. kiírás,
július 23 – augusztus 5., Homoródalmás és
Homoródszentpéter.**

**3. Dávid Ferenc Ifjúsági Egyletek III.
Színjátzó találkozója, augusztus 6-8.,
Siménfalva.**

**4. Észak-amerikai unitárius-univerza-
lista ifjúsági körút, augusztus 10-24.**

**5. „Unitáriusok világtalálkozója”, au-
gusztus 14., Szejkefürdő.** (A székelyudvarhelyi
I-es számú unitárius egyházközség első ízben vál-
lalta fel e nagyméretű találkozó összehívását,
amelynek szervezése kapcsán az ODFIE is felaján-
lotta a segítségét. Helyi egyleteinktől a lehetőségek
szerint küldötteket várunk, a további tudnivalókról
körlevélben tájékoztatunk majd.)

**6. XXIII. Erdélyi Unitárius Ifjúsági
Konferencia és az ODFIE 1999. évi
küldöttgyűlése, augusztus 19-22.,
Székelyderzs.**

A felsorolt rendezvényeinken való részvétel
körülményeinek ismertetése céljából az ifjúsági
egyleteknek és a lelkeszi hivataloknak tájékoztató
körlevelet küldünk.

- az ODFIE rovatvezetői

Székhely:

3400 Kolozsvár/Cluj,
1989 December 21. u. 9
telefon/távmásoló (fax):
064-193236, 064-195927
elektronikus postafiók:
odfieszl@proteo.cj.edu.ro

Iroda:

4000 Sepsiszentgyörgy/Sfântu
Gheorghe, Kós Károly u. 2
telefon/távmásoló (fax):
067-351470,
telefon: 067-313813
elektronikus postafiók:
david@odfie.sbnet.ro

Vendégünk volt a marylandi Fiúkórus

“Engedjétek énekelni a gyermekeket!” (Kodály Zoltán)
jutott eszembe többször is hallgatva a huszonhét tagú
fiúkórust, akiket csodálatos élmény volt látni és hallani. Ezt
az érzést még fokozta az a tudat, hogy földrészeket, óceánt
hagytak maguk mögött, és jöttek el Romániába, a bukaresti
amerikai Nagykövetség hívására, közelebb Erdélybe,
Fiatfalvára a testvéregyházközségünk kérésére. Így került sor
1999. június 16-án délután 4 órától a Székelykeresztúri
Orbán Balázs Gimnázium dísztermében a hangversenyre.
Ezt a színhelyet a testvéregyházközség kérésére választottuk
azzal a figyelmességgel, hogy minél többen láthassák és hall-
hassák a gyermekek előadását. Ez a nap a fiatfalviak számára
ünnep volt. Délután két órakor érkeztek egyházközségünkbe
a vendégek. Gyermekek, szülők részvételével fúvós zenekar-
ral vártuk az ötvennégytagú csoportot. A templomlátogatás
után szendvicssel, hűsítővel és kávéval kínáltuk meg őket. Az
esemény nagy érdeklődésnek örvendett, amit a zsúfolásig telt
gimnázium díszterme is bizonyított. Az előadást **Bartha
Alpár** lelkész nyitotta meg, köszöntve és bemutatva a
vendégeket. A Marylandi Fiúk Kórusa 1983-ban létesült, tag-
jai 8-13 évesek. Az előadott művek között szerepelt: ír him-
nusz, német népzene, Bernstein művek, orosz népzene és
mások, A kórus vezetője és igazgatója **Joan McFarland**, elis-
mert szólista és kórusénekes. A kísérő, **Michael Elly**, zong-
gorista, aki már hatodikos kora óta zongoraversenyeken vett
részt és aki Washington környékén rendszeresen jelenik meg
híres énekesekkel.

A nagy meleg és a hosszú út ellenére a fiúk hangversenye
nagyon jól sikerült, felszabadult hangulatot varázsolt
énekekkel a terembe. Az előadás után a kórust köszöntötte
Gergely György, a Gimnázium igazgatója, **Benyovszki Lajos** a
város polgármestere, a Székelykeresztúri Egyházkör és az
Unitárius Teológiai Liceum nevében köszöntötték
Szombatfalvi József esperes-lelkész és **Fekete János** igazgató-
felügyelő gondnok, majd részvételi oklevelet kaptak a
fiúkórus tagjai. A hangversenyt követően a fiatfalvi kultúrott-
thonban az Ifjúsági Egylet néptáncokat és népdalokat mutat-
tak be. Az asszonyaink által készített finom vacsora elfo-
gyasztása és **Derzi Domokos** gondnok úr meleg üdvözlő
szavai után sor került a találkozásra a vasárnapi iskola gyer-
mektagjaival, és közösen fogyasztották el az édesanyák által
készített óriási tortákat.

Ez a találkozás többszörösen is éreztette velünk a
nemzetek, kultúrák, vallások közötti kapcsolat fontosságát,
és azt, hogy a zenei nyelvről, az érzelmek tolmácsolásának
hangjáról nem szabad megfeledkeznünk.

A zene Isten egyetemes nyelve, amely összeköt minket.
Ápoljuk, segítsük a legifjabb nemzedéket e gyönyörű áldás
kiteljesedésében

BARTHA MÁRTA

TUDÓSÍTÁSOK, HÍREK

A II. évnegyedi lelkészkeri értekezleteket június 7-16. között tartották: június 7. **Désfalva**, június 8. **Fiatfalva**, június 9. **Homoródszentmárton**, június 15. **Brassó**, június 16. **Komjászeg**. Az értekezleten **Czire Szabolcs** sepsikőröspataki lelkész: *A Jézus-kutatás legújabb eredményei Európában* című előadása hangzott el. Az értekezletek keretében ügyviteli kérdések megbeszélésére is sor került.

Az egyházköri közgyűléseket június 12-26. között tartották: június 12. **Kökös**, június 18. **Énlaka**, június 19. **Homoródszentmárton** és **Torockószentgyörgy**, június 26. **Csokfalva**.

A **Protestáns Teológiai Intézet**ben a II. félévi előadások május 14-én fejeződtek be. A vizsgákra május 15 - június 26. közötti időben került sor. A tanévzáró ünnepséget június 27-én tartották, amelynek keretében az istentiszteleti szolgálatot **dr. Szabó Árpád** püspök végezte. Ez alkalommal került sor a végzős V. éves hallgatók: **Fekete Béla**, **Máté Ernő**, **Molnár Attila** és **Tódor Csaba** ünnepélyes köszöntésére.

Május 27-én **Gyerkes Mária Zsuzsánna** kénosi gyakorló segédlelkész lelkészkepesítő vizsgát tett. Ugyanezen a napon sikeresen vizsgázott **Vargancsik Wolf Katalin** küüllődombói helyettes énekvezér, és rendes kinevezést nyert a küüllődombói egyházközségbe.

Június 5-én, a **marosvásárhelyi Kántor-Tanítóképző**ben végzett unitárius hallgatók: **Csete Erika**, **Csók Hajnal Imola** és **Vass Erika Éva** sikeres énekvezérképesítő vizsgát tettek. Énekvezérképesítő oklevelük ünnepélyes átadására június 27-én a teológiai hallgatók tanévzáró ünnepélyének keretében került sor.

A **székelykeresztúri Unitárius Gimnázium**ban június 12-én, a **kolozsvári Unitárius Kollégium**ban június 13-án tartották a ballagási ünnepségeket. Lapzártakor örömmel értesültünk arról, hogy végzős diákjaink nagyon sikeresen (99,00 %) letették az érettségi vizsgákat.

Személyi változások

Lőrinczi Lajos kolozsi gyakorló segédlelkész május 1-től áthelyezést nyert a **csehétfalvi egyházközségbe**.

Dimén József firtosmartonosi lelkész június 1-től választás útján kinevezést kapott a **tordatúri egyházközségbe**.

A **kőhalmi Unitárius Nőszövetség** 1990-ben alakult meg a templomunk és tornyunk építésének évében. Azóta is minden évben szorgalmasan tevékenykedett a különböző ünnepélyeink megszervezésénél. 1999. július 6-án új vezetőségi választást tartottak a nőszövetség tagjai: elnöknő: **Benedek Ildikó**; pénztárnok: **Baga**

Margit; jegyző: **Bálint Rozália**.

Tisztelettel közlöm azt is, hogy július 5-7-e között 15 tagú amerikai csoport látogatta meg a kőhalmi egyházközséget, s ekkor is a nőszövetségünk tagjai segítettek a vendégek fogadásánál. Clearwater a testvérgyülekezetünk Floridából, őket képviselte **Ian Vickeri Knost** lelkész, **Elly Kelly Baker** elnöknő és **Klark Key** énekkarvezető. (*Vass Mózes*)

A **Székelykeresztúri Unitárius Egyházkör** 1998. június 8-án **Fiatfalván** tartotta meg a második évnegyedi lelkészi értekezletet. Az értekezlet megtartására az egyházközség szeretetotthonába került sor. Egyházi központunkat **dr. Rezi Elek** főjegyző képviselte. Előadást tartott **Czire Szabolcs** lelkész-óraadó tanár: "A Jézus-kutatás legújabb eredményei Európában" címmel. A második előadást: "A falusi paraszti hagyományok élő rendszere" cím alatt **Szombatfalvi József** esperes-lelkész vezetésével a lelkészi kar közösen dolgozta fel.

A kultúrotthonban elfogyasztott ebéd után istentiszteletet tartottunk a templomban. A szószéki szolgálatot **Nyitrai Csongor** kobátfalvi lelkész végezte. (*Bartha Alpár*)

Vasárnapi iskola Fiatfalván

Az iskolai vallásérkölsi neveléssel párhuzamosan 1998. október 4 - 1999. június 20. között tartottuk meg az első vasárnapi iskolai évet. Életre hívását gyermekeink lelki-szellemi életének gazdagítása, a gyermekközösség erősítése, a templom és az egyház szeretetének mélyítése motiválta. Próbaév volt az első. A karácsonyi és a húsvéti vakációk kivételével az I-VIII. osztályos tanulók minden vasárnap 9,15-kor találkoztak az egyházközség szeretetotthonában.

A feldolgozott anyagot két fő részre osztottuk. Az első részben az ószövetség nagy jellemeinek egy részét ismerték meg a gyermekek, a második rész a jézusi példázatokat fogta át.

Szemléltető eszközök segítségével az anyagot együtt, közösen dolgoztuk fel, és esetenként mint résztvevő

szereplők adtuk elő. Szépen fejlődött gyermekeink énekismerete is, amelyeket a témának megfelelően választottunk ki énekeskönyvünkől és különböző énekgyűjteményekből.

Jó lehetőség volt a vasárnapi iskola a vallásos és nemzeti ünnepeinkre készített műsorok begyakorlására és az egyéni kreativitást ösztönző szabad foglalkozásokon készített tárgyi dolgok gyűjteményes kiállítására és bemutatására is.

Nem feledkeztünk meg a bethesdai testvéregyházközségünkről sem. A vasárnapi iskola tagjai karácsony, húsvét, pünkösöd és az anyák napja alkalmával elsőként köszöntötték az ünnepeket rajzaikkal, aláírt képeslapjaikkal. A szülők és nagyszülők süteménnyel és teával segítettek és tették meghittebbé vasárnapi iskolánkat.

Összesen harmincegy alkalommal találkoztunk, 170.090 lej gyermekperselypénzünk gyűlt össze. Június 20-án a vasárnapi istentisztelet keretében köszöntük meg a szülők és az egyházközség lelki és anyagi segítségét, majd rövid ünnepi műsorral fejeztük be az első vasárnapi iskolai évet. (Bartha Alpár)

HALOTTUNK

Özv. Sándor Bálintné, született Papp Ella, néhai Sándor Bálint torockószentgyörgyi lelkész felesége, 68 éves korában, május 2-án Szederjesen elhunyt. Május 4-én temették Szederjesen, a szószéki szolgálatot Benedek Jakab segesvári lelkész végezte. Nagy Ferenc nyugalmazott lelkész és Kopáncsi Botond gyakorló segédlelkész búcsúztatták.

Emléke legyen áldott!

Unitárius Közlöny.

A Keresztény Magvető melléklete.
Szerkesztő bizottság: dr. Rezi Elek
főszerkesztő, Kovács Sándor szerkesztő.
Olvasószerkesztő: Kürti Miklós.
Kivitelezés: Kriza János. Szedés: Rezi Éva.
Készült a TIPOHOLDING nyomdájában.

MEGHÍVÓ

Az Unitárius Egyház Képviselő Tanácsa a székelyudvarhelyi Belvárosi Egyházközséggel együtt rendezi az unitáriusok világtalálkozóját f. év augusztus 14-én, a Székelyudvarhely melletti Szejke-fürdőn. Ezzel a kezdeményezéssel régi hagyományt újítunk fel, ugyanis a két világháború közötti időszakban rendszeresen tartották az unitárius találkozót, vagy ahogyan népünk elnevezte az „unitárius búcsút” a hargitai Homoród-fürdőn.

Olyan korban élünk, amikor létszükséglet az összetartozás tudatának ébrentartása és ápolása, s a találkozó, amely egyben nemzetközi seregszemle is, ezt a célt szolgálja. A Szejke-fürdői helyszín pedig, amelyet Orbán Balázs sírja avat számunkra szent földdé, a szülőföld szeretetének és népünk áldozatos szolgálatának a lelkületét sugározza. Mindezt isteni dimenzióba fogja unitárius hitünk, amelynek történelmi folytonosságát éppen Udvarhely-anyaszék s, annak részeként, a két Homoród-mente példázza.

Ezért szeretettel hívjuk és várjuk unitárius testvéreinket, mint anyaszentegyházunk hűséges híveit, jöjjenek e találkozóra, hogy együtt adjunk hálát a mi egy Istenünknek a megtartásért, és kérjük segítségét megmaradásunkért. De hívjuk határainkon túl élő unitárius testvéreinket az Anyaországból, Európából és Észak-Amerikából, hogy csatlakozzanak hozzánk e találkozóra, közös hitünk és együvé tartozásunk kifejezésekként és annak megerősítésekként.

A találkozót a de. 11 órakor kezdődő istentisztelet nyitja meg, amelyet műsoros előadások követnek.

Az Egyházi Képviselő Tanács